

hvad jeg har sagt, ind paa en reent gal Bet. Jeg har ikke i noget Dieblit tænkt paa eller talt om, at Theatret skulde gaae over til en privat Entrepreneur, som skulde have et Tilskud af Staten. Er der faldet nogen Ytring fra min Side, som berettiger til en saadan Opfattelse, beklager jeg det; det er jo muligt. Jeg skal tillade mig ganske kort at forklare, hvad jeg gif ud paa. Jeg foreslog, at Theatret skulde stilles til en vis Grad selvstaendigt; at det maatte stilles ved et Tilskud for en længere Række af Aar, men have Frihed til at bruge det, kun bundet ved visse Maximalbeløb; at det skulde controlleres af Cultusministeriet, og om muligt tillige af et consultativt Raad, som paa den ene Side beskyttede Staten mod Theatret, og paa den anden Theatret mod Staten. Jeg har fremdeles udtalt, at, for at et Tilskud af 50,000 Rd. skulde være tilstrækkeligt, maatte Forudsætningen være, at Theatret bevægede sig med Frihed indenfor de Summer, som Staten overhovedet tilskød, og som det havde gennem sine Indtægter. Deraf følger imidlertid ingenlunde, at det skulde være en privat Entreprise, men kun at de forskjellige bindende Normer, som dette Lovforslag forsøger at opstille i den ene og den anden Retning, skulde borttages, da de ville gøre det umuligt for Theatret, selv om Pengene i og for sig kunde slaae til, at fortsætte sin kunstneriske Virksomhed. Jeg veed ikke, om det nu skulde være tydeligt, at der ikke fra min Side har været den fjerneste Tanke om en privat Entreprise. I alt Fald vil jeg ikke kunne gjøre det klarere, end jeg har gjort. Jeg tænker mig Theatret staaende som en særlig moralsk Person overfor Ministeren, med hans hele Myndighed over sig, men saaledes, at vi paa den ene Side ere frie for at være i ubegrændset Grad Cautionister for Theatret, og paa den anden Side for i ubegrændset Grad at pensionere alle de kongeligt ansatte Stuepillere, som det maatte behøge Directionen eller Ministeren at affledige. Det synes mig ikke at være umuligt at forene dette med, at Theatret vedbliver at være en af Staten opretholdt, fra alle mulige private Entrepriser undtagen Institution.

Abler: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet for en kort Bemærkning.

Abler: Jeg skal blot udtale, at det ærede Medlem i sin sidste Sætning har bekræftet, hvad jeg for sagde, og jeg skal tillade mig at sige hvorfor. Det ærede Medlem sagde, at Theatrets Stilling maatte være en saadan, nemlig ved at sige, at vi ikke skulde have nogen Cautionforpligtelse. Nu gad jeg virkelig vide, hvorledes Staten skulde kunne oprette en Anstalt, hvis Direction stod i Forbindelse med Ministeren, gjorde alle de forskjellige Indjøb, der er Tale om — deres Tal er jo uden Begrændsning — ligesom ogsaa bestemte Gagerne, eftersom den ansaae det for passende, og dog være fritagen for, naar Theatret gaaer Fallit med dets Tilskud af 50,000 Rd., saa at være Cautionist.

Fenger: Vi have hørt forskjellige Meninger blive udtalte om det foreliggende Lovforslag, og da jeg paa et tidligere Standpunkt, hvorom det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Ville) har havt den Godhed at erindre, har været med til at deeltage i den Overveelse af Theatrets oeconomicke Forhold, som nu atter har fundet Sted efter Opfordring fra Rigsdagen, vil man naassee finde, at der kunde være Anledning for mig til med et Par Ord at udtale min Mening om det Arbejde, som her er forelagt. Det vil jo erindres, at der for dette Arbejde er to Hovedopgaver, som det har havt at beskæftige sig med, og med Hensyn til hvilke det skulde komme til et Resultat. Den ene Opgave var den at bringe Theatrets finansielle Forhold overfor Statskassen i en fastere og for Statskassen mindre betyngende Stilling end hidtil. Den anden var at løse det Spørgsmaal, hvorledes dette kunde lade sig gjøre, uden at de Formaal, for hvilke Theatret er bestemt til at virke, paa nogen Maade krænkedes. Vi ville nu altsaa see hen til, hvorledes disse to Opgaver ere blevne løste. Hvad det første